

zákona o pojistné smlouvě (č. 145/1934 Sb. z. a n.) není v souzeném případě vhodný.

Podle předchozích vývodů jest tedy míti za to, že pojistný poměr zanikl platnou výpovědí pojistitelčinou ve smyslu čl. 26 všeobecných pojistných podmínek. Byl proto obnoven rozsudek prvního soudu.

Čís. 16836.

Výjimky uvedené v min. nař. č. 110/1865 ř. z. o stanovení odhadní ceny platí pro peněžní ústavy tam uvedené jen potud, pokud byly vysloveny v jejich stanovách. Obsahují-li stanovy ustanovení jen co do odhadní ceny venkovského statku, nelze je rozšiřovati na jiné budovy.

(Rozh. ze dne 31. března 1938, R I 54/38.)

H. banka česká v P. navrhla jako vymáhající věřitelka, aby v řízení o vnucené dražbě vedené proti povinným bylo za základ dražby místo soudní odhadní ceny nemovitosti zapsané ve vložce č. 200 pozemkové knihy K. V. podle ustanovení čl. IV, písm. c), min. nař. z 28. října 1865, č. 110 ř. z. a podle článku V uv. zák. k ex. ř. vzato ocenění, které podle jejích stanov bylo vzato za základ pro vyšetření úhrady zápůjčky, poskytnuté na exekvované nemovitosti, t. j. suma vymáhající věřitelkou samou určená 1,600.000 Kč, a aby soudní odhad byl omezen pouze na příslušenství nemovitosti na vyšetření hodnoty služebností a reálních břemen na ní váznoucích podle druhé věty, odst. 1, § 24 odh. ř. *Exekuční soud* vyhověl návrhu. *Rekursní soud* zamítl návrh. *Důvody*: Za základ dražby místo soudní odhadní ceny nemovitosti může býti podle § 68 stanov vymáhající banky vzato ocenění, které podle jejích stanov bylo vzato za základ pro vyšetření krytí zápůjčky, jen tehdy, jde-li o dražbu statku venkovského, a i když jde o venkovský statek, musí býti odhadnuta všechna stavení, fundus instructus a příslušenství. V souzeném případě nejde o venkovský statek, jak vyplývá ze zprávy městské rady v K. V. ze dne 10. listopadu 1937.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka vytýká, že rekursní soud posoudil její rekurs výhradně jen podle § 68 jejích stanov a že se vůbec nezabýval ustanovením čl. V uvoz. zák. k ex. ř., jímž byla zachována v platnosti ustanovení čl. III a IV, písm. b) až d), min. nař. ze dne 28. října 1865, č. 110 ř. z., a zejména ustanovením čl. IV, písm. c), řečeného nařízení. Dovolací rekurs není oprávněn. Čl. IV a V uvoz. zák. k ex. ř. ponechává v platnosti výjimečné výhody příslušející úvěrním ústavům podle stanov zá-

konem určených nebo státem schválených. Uvedené ministerské nařízení obsahuje výjimky z všeobecných soudních zákonů příslušející takovému ústavu. Právě v čl. IV, písm. c), uved. min. nař. jest odkázáno na stanovy nebo na státem schválený jednací řád těchto ústavů, jako vůbec dotčené nařízení jedná o obchodech podle jejich stanov. K uvedeným ústavům patří i stěžovatelka. I v jejích stanovách jest oddíl X. »Jaké výjimky zvláštní ze zákonů obecných soudních bance jsou povoleny« (§§ 64 až 70). Obsahuje tedy jmenované ministerské nařízení všeobecné meze, k jejichž vyplnění jsou určeny stanovy, a platí výjimky pro ten nebo onen ústav jen potud, pokud byly vysloveny ve stanovách. Jestliže ony stanovy obsahují ustanovení co do odhadní ceny jen o statku venkovském a nemají ustanovení o budovách, nelze takovou výjimku u jiných statků než venkovských vyvoditi ani z řečeného ministerského nařízení, jehož ustanovení v té příčině nebylo převzato do stanov.

Čís. 16837.

Pro otázku, zda žaloba došla včas, rozhoduje, že doporučená zásilka obsahující žalobu byla skutečně poštovním úřadem dodána příslušnému soudu před uplynutím průpadné lhůty, a nezáleží na tom, jak byla adresována na obálce zásilky, a že úředník podatelny poté odevzdal zásilku jednomu z několika soudů uvedených na obálce.

(Rozh. ze dne 31. března 1938, Rv 1095/37.)

Proti žalobě, již se žalobce — majitel továrny — na žalované pojišťovně domáhá určení, že jest v platnosti pojistná smlouva, sjednaná proti následkům zákonné odpovědnosti vzniklé zpátečním tokem v závodním příkopu a způsobené majitelům mlýna a pily, namítla žalovaná, že žaloba jest opožděná, ježto měla býti podána v průpadné lhůtě šestiměsíční, nejpozději dne 5. července 1936, došla však procesního soudu až dne 13. července 1936. Nižší soudy zamítly žalobu a odvolací soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Jest vycházeti z toho, že žaloba, o niž jde, došla v obálce adresované na »Obchodní soud, okresní, trestní, civilní v Praze«. Ježto na obálce nebylo též označení »krajský«, odevzdal úředník H. zásilku obchodnímu soudu okresnímu, na který bylo možno dle adresy usuzovati. Pro přijetí u krajského soudu obchodního nebylo důvodu, neboť na tento soud vůbec zásilka adresována nebyla. Ustanovení §§ 63, 65, 72 jedn. ř. nutno vykládati v souvislosti s ustanovením § 75 č. 1 c. ř. s. Každé podání pro určitý soud musí také v adrese obsahovati přesný údaj určitého soudu. Jestliže je označení to neurčité a pro tuto neurčitost nebylo přijato příslušným soudem a nebylo také opatřeno razítkem o době dojití k soudu, nelze se dovolávat toho, že podání fakticky u příslušného soudu bylo. Jen takové podání, které bylo řádně adresováno na pří-